

ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
την κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνικύσσα καὶ χίλια κι' ἐπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὁ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Τοῦ Σεπτεμβρίου πρώτη,
μετοικεσίας κρότοι.

Δύο μετρῶ καὶ χίλια,
τί μουστοί, τί σταφύλια.

Καὶ γυμνάσια μεγάλα κι' ὁ Πρωθυπουργὸς καθβάλα.

Τί βλέπεις ἔτσι τοὺς γύρω τοίχους;
ἀκοὺς ταμποῦρλα, σαλπίγγων ἤχους;
Ὁχι.

Δὲν βλέπεις μιὰ φασαρία,
κι' ἐφ' ὅπλου λόγχῃ κι' ἐν δύο τρία;
Ταράμ τατάτα καὶ ραπατοῦ...
βλέπεις μονάδας νέας Στρατοῦ;
βλέπεις μεγάλων σπαθιῶν ὁμίλους;
Δὲν βλέπω πάρεξ ἀνεμομύλους.

Τῶν Στρατοπέδων ζωὴ καὶ πάλι,
κι' ἀρειμανίως καθένος ψάλλει
ψευτοπολέμων μεγάλα κλέα...
μὴ χάσκης ἔτσι, βάλε σκελέα,
βάλε πηλίκια κι' ἀρβύλαις τώρα,
βάλε κι' ἀμπέχωνα καὶ πάρε φύρα.

Νέα γυμνάσια... ξύπινα, κωθῶνι,
τὴν νάρκην τίναξε ποῦ σὲ χαυνώνει,
σὲ στρατοπέδων σκηναῖς τεντώσου
καὶ μὲ παλάσκαίς βαρεναῖς φορτώσου.

Τρέχ' κι' ἀμέσως φαντάρος ντύσου
κι' ὅσο' μπορέσης φρονηματίσου,
καὶ μὲ τὸν ἥχο ξύπινα τῆς διάνας
καὶ λέγε λόγια τῆς καραδιάνας.

Ἐ! παρλαπίπα,
σῆχω καὶ κτύπα,
ἐμπρός, φαντάρε,
Μάνλιχερ πάρε.
τὰ δόντια τρίξε
κι' ἀσφαίρα ρίξε.

Πάρε, τσιφούτη,
τάχος ἀνέμων,
καὶ σὲ μπαροῦτι
ψευτοπολέμων
ῶρμα γενναίως
καὶ διαπύρως
σὰν ἓνας νέος
Ἀκρίτας ἥρως.

Θρέμμα βατράχων,
γιγαντομάχων
χαιρέτα πάλην.

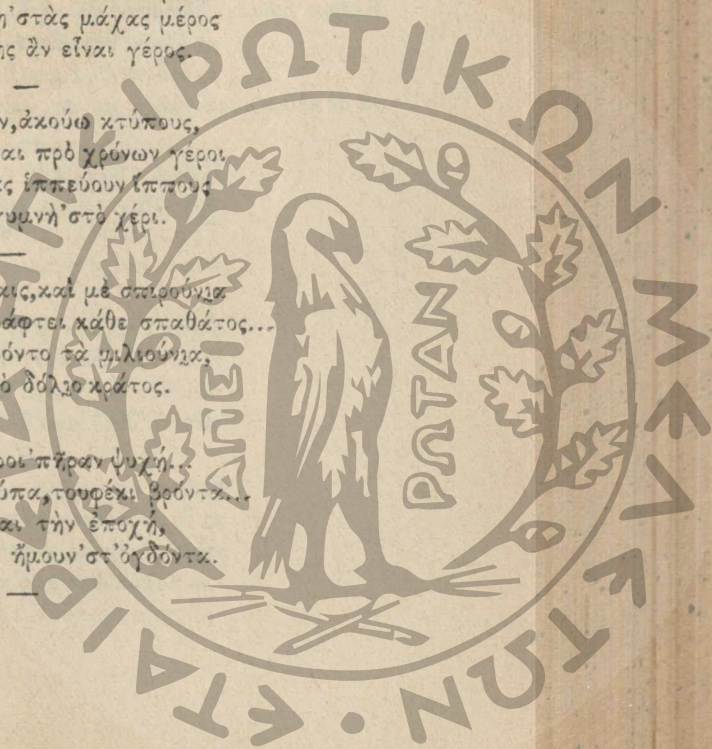
Πολεμιστήρια
καὶ νικητήρια
ψάλλε καὶ πάλιν.

Δὲν θὰ γενοῦνε σὰν πρὶν χατήρια,
ὅλοι θὰ πᾶνε μὲς' στὰ τσαντήρια,
καθεὶς θὰ λάβῃ' στὰς μάχας μέρος
κι' ἑκατοντούτης ἂν εἶναι γέρος.

Ἀκούω κίνησιν, ἀκούω κτύπους,
καὶ στρατηλάται πρὸ χρόνων γέροι
ἀκαμαντόποδας ἵππεύουν ἵππους
μὲ σακκάρα καὶ γυμνὴ' στὸ χέρι.

Πετᾶ τῆς πέναις, καὶ μὲ σπιρτόνισα
βροντᾶ κι' ἀστράφτει κάθε σπαθῆτος...
δὲν πᾶν' στὸ βρόντο τὰ μιλούνια,
ὅπου' ξοδεύει τὸ δόλιο κράτος.

Τώρα κι' οἱ γέροι πᾶσαν ψυχὴν
ταμποῦρλο κτύπα, τουφέκι βρόντα...
κι' ἐγὼ θυμοῦμαι τὴν ἐποχὴν,
ὅπου φαντάρος ἦμουν' στ' ἀγδόντα.

Και τότε μάχαις συχνάς ντακάπου...
δὲν εἶχα γένεια, μονάχα μουσι,
καὶ σ'τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου
ἔκανα τότε κι' ἐγὼ γιουρούσι.

Μὰ τί τροχάδην καὶ τί τρεχάλαις,
καὶ τί συγκρούσεις καὶ κουντρουβάλαις,
καὶ ραπατάου καὶ τραταράτα...
καὶ μένε χρόνια, καὶ μένε νειάτα.

Πῶς τὰ θυλοῦμαι!... ποῦ κι' οἱ Στρατῶνες
καὶ τῶν κορέων οἱ λεγεῶνες;
ποῦ τὰ σάλπισματα κι' ἐκεῖν' ἡ δριάντα;
ποῦ τὸ συσσίτιο κι' ἡ κουραμάντα;

Ποῦναι τῆς πρώτης ἀλκῆς τὸ θάρρος;
ποῦ καὶ τὸ μένος τόσης ἀνδρείας;
πέρασαν ὅλα, κι' ὁ πρὶν φαντάρος
εἶναι κορόϊδο τῆς φανταρίας.

Πέρασαν καιροὶ καὶ χρόνοι,
ποῦ κι' ἐγὼ τὸ μπαρμπατσόνι
μὲ παλάσκα καὶ μὲ ξίφος
ἔδειχν' Ἀχιλλέως ὕφος.

Κι' ὅπως τότε νὰ καὶ τώρα
παίζει μὰρς ἡ κλαπαδόρα,
καὶ κυττῶ ψευτοπολέμους ὅπως τότε φαῖδροτάτους
μὲς σ'τὰ σύνορα τοῦ κράτους.

Κι' ἔτσι μοῦρχειται, τσολιχ μου,
νὰ κουρέψω τὰ μαλλιά μου
σὰν καὶ πρῶτα ριζηδόν.

Καὶ ν' ἀφήσω μουσι μόνο,
καὶ ν' ἀρχίσω, φαμφαρόνο,
πῦρ πολέμων ὁμαδόν.

Ἄν καθόμουν ἀπὸ τότε μὲς σ'τὸ Στράτευμα κι' ἐγὼ
σίγουρα θὰ μ' εἶχαν κάνει, Περικλέτο, Στρατηγό,
καὶ σ' αὐτὰ τὰ νέα χρόνια
θὰ κυττάζανε πολλοὶ
καὶ τὸν γέρο Φασουλῆ
φορτωμένο μὲ γαλόνια.

Κρεῖμα κρεῖμα... ὅζμουν τώρα γαλόνια τοῦ ραχατιοῦ,
κι' ὅλων θάκοβα τὸν βῆχα,
κι' ὀρδινάντζα μου θὰ σ' εἶχα
νὰ σὲ ρέβω μέρα νύκτα μὲ τὴν λάτρε τοῦ σπητιοῦ.

Κρεῖμα σ'τὰ νειάτα τὰ σφριγηλά,
ποῦ πῆγαν ἔτσι χωρὶς μισιά.
Τέτοιο κεφάλι, ποῦ θέλε στίχους,
πάρτο καὶ κτύπη μ' αὐτὸ τοὺς τοίχους.

Τέτοιο κεφάλι Μυριανθούση
κινεῖ τοῦ κόσμου τὴν σιχασιά,
καὶ τέτοια γένεια καὶ τέτοιο μουσι
σὰν τὸ δίκὸ μου θέλει φτυσιὰ.

Κρεῖμα καὶ κρεῖμα... δὲν εἶχα τύχη
κι' ἔχασ' ἀδίκως τόσον καιρό...
σήμερα ρίμικι, ρυθμοὶ καὶ στίχοι,
καὶ κολοκύθια σ'τὸ πατερό.

Μούτζαις γιὰ μένα τὸν κουνεῖ,
κι' ἀνεῖχα γινώσι κι' ἐνὸς παρῶ,
τώρα στρωμένος σ'τὸν καφφενε
ἔκανα θραῦσι μὲ τὰ νερά.

Στάς ἀσκήσεις θαρραλέοι
μὰρς ἐμπρός κι' οἱ γηραλέοι,
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ γραφεῖα
νέβγουν κράνη καὶ λοφία,
καὶ νὰ τρέξουνε καβδάλα
μὲ τὸ πένα καὶ τὸ πάλια.

Κι' ὅσοι μέσα σὲ Στρατῶνα;
δὲν ἐπάτησαν ποτὲ
νὰ κυττάζουν τοὺς ἀγῶνα;
ἐπιπποὶ σὰν θεαταί.

Κι' ὅποιον δὲν βαστοῦν τὰ κότσα
γιὰ ντουρῆ καὶ γιὰ καρῶ,
τοῦτος νάλθῃ μὲ καρότσα
νὰ σπουδάσῃ τὰ πυρά.

Ἀσκηθῶμεν δίχως βόλι,
καὶ γιὰ μάχαις νταβάλα
νέχῃ κι' ἡ νεότης ὅλη,
μὰ καὶ τὰ σαράβαλα.

Στὸν ἀκμαῖον, στὸν σακάτη
τῆς φωτιᾶς ὅς δώσουν τᾶτι,
καὶ κανεὶς μὴ μένῃ μόνος
ἔξω φλέγοντος ἀγῶνος.

Ἐξω τώρα, παλληκάρια,
χαρτζιά, πένικις, καλαμαρία,
κι' ὅλα τὰ τεφτέρια μας.

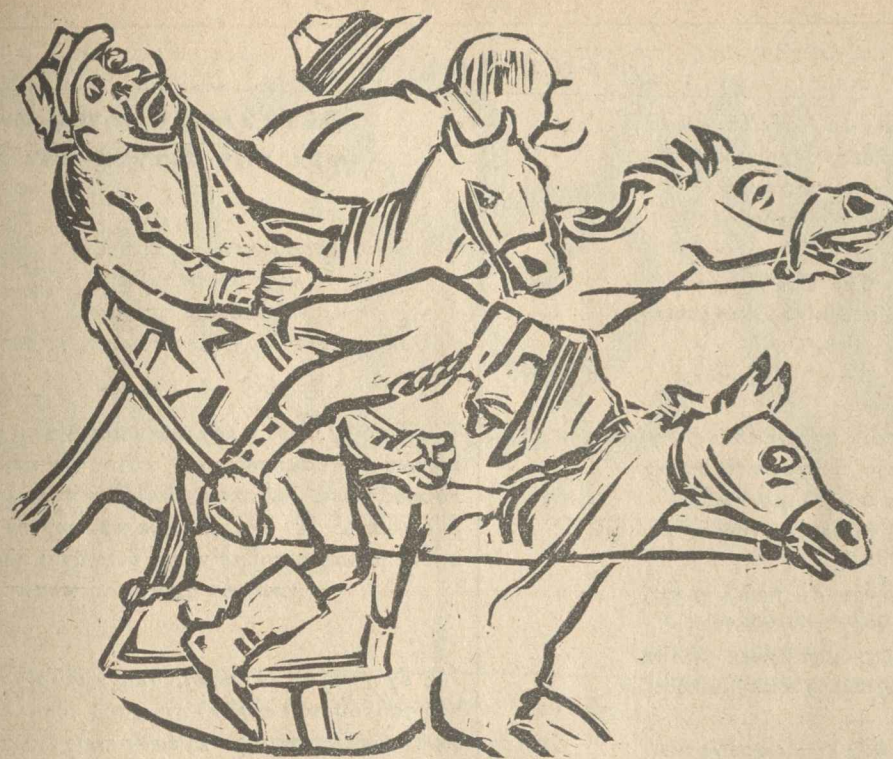
Ἀσκηθῶμεν, ἀσκηθῶμεν,
κι' ἔπειτ' ὅς στεφανωθῶμεν
μόνοι μὲ τὰ χέρια μας.

Μὰρς, καθένας σ'τὴ γκαμμή,
κι' εἰς μοχθήσαντας καὶ μὴ
τῆς ἀνδραγαθίας γέρας
νὰ δοθῇ μετὰ τὸ πέρασ..

Καὶ βουλόνοντες τὸ στόμα
κάθε σαχλοφαμφαρόνου
νὰ ζαπλώσωμε σ'τὸ στρώμα
καὶ νὰ ποῦμε: καὶ τοῦ χρόνου.

Π. — Κι' ἐγὼ θέλω τὰς ἀσκήσεις καὶ πολέμων ἰαχὴν,
ποῦ τονώνουν καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν,
μὰ δὲν πρέπει ν' ἀμελοῦμε καὶ τῆς ἄλλαις μας δουλειᾶς,
μὲ γυμνάσια καὶ μόνο δὲν χορταίνουμε κοιλιὰς,
μήτε βγαίνουμε μ' αὐτὰ
τἀναγκαστὰ τὰ λεφτά.

Ὁ καθένας πρέπει πρῶτα τὴν δουλειά του νὰ κυττάῃ
καὶ νὰ θέλῃ πότε καὶ γυμνάσια γιὰ χάξι,
κι' ὅς μὴ χάνωμε καιρό
μὲ μιὰ τρύπα σ'τὸ νερό.

Καὶ πᾶς σακάτης καὶ πᾶς ἀκμαῖος
πρὸς τὰς ἀσκήσεις ἔτω δρομαῖος.

Γυμνάσια ζητοῦμε, Φασουλῆ μου φουκαρῶ,
καὶ μὰρς κανένα λόγο θὰ ξοδέψωμε παρῶ;
Γυμνάσια ζητοῦμε σ'τὰ μουφλούζικα τὰ χρόνια;
καὶ παροῦν καὶ δίχως τοῦτα νὰ μὰς δίνουνε γαλόνια;

Πρέπει τάχα ν' ἀσκηθῇς,
πρέπει νὰ ξεκουραθῇς
μὲ ταμπούρλο καὶ τρουμπέτα
γιὰ νὰ πάρῃς μιὰ σπαλέτα;

Κι' ἂν ἀρεμανιώς δράμης
μέσα σ'τ' ἀσφαῖρα πυρά μας,
μὴ μ' αὐτὸ καλὸ θὰ κάμῃς
στὸν Μητροπολιτὴν Δράμας;

Κι' ἂν ἀρεμανιώς κάμῃς πρὸς τὸ Λιόπσι γιουρούσι
καὶ τὸ Πατριαρχεῖον ὁ Χαμὶτ ὁ Χὰν θ' ἀκούσῃ;

Κι' ἂν ψευτοπολέμους κάμῃς
μὲ τοὺς ντόπιους τοὺς Στρατοὺς,
μήπως συγγενεὶς Δυνάμεις
θὰ προσέξουν καὶ σ' αὐτούς;

Κι' ἂν Μάνλιχερ χημῆξῃς σθεναρὸς σ'τὸ Κορωπί,
μήπως Δυνάμεις καμμία,
προσφιλῆς ἡ πολεμία,
ἔχεις δίκην θὰ σοῦ πῇ;

Κι' ἂν νικήσῃς, Σερκασκέρη,
κι' ἂν ἡ Νίκη σοῦ προσφέρῃ
δάφνης κλῶνο ζηλευτὸ
σὲ πολύτιμο δοχεῖο,
μὴ τοῦλάχιστον μ' αὐτὸ
θὰ σοῦ πέσῃ τὸ λαχεῖο;

Γι' αὐτὰ κι' ἄλλα, Φασουλῆ,
δὲν με συγκινοῦν πολὺ
τὰ Γυμνάσια τὰ νέα,
κι' ἂν με κάνουν δεκανέα.

Πρὸς γυμνάσια μὴ ρέπῃς, πολυφιλήτος Ἑλλάς,
τὰ Γυμνάσια τοῦ κράτους βλέπε μόνον νὰ γελᾷς,
καὶ τὸν παμπληθῆ στρατὸν
μέτρα τῶν Καθηγητῶν,
ποῦ με τόσας μεταθέσεις τὸν ἀσκοῦν τὸν δυστυχῆ
σὰν περὰ σ' ἡ μακαρία τῆς ὑπώρας ἐποχῆ.

Σὲ γυμνάσια στρατῶν μὴ ξοδεύῃς τὰ λεπτὰ σου...
μήπως τάχα δὲν ἀσκήσῃς τὰ πειρα στρατεύματά σου
μὲ συχνὰς καταδιώξεις τῶν Σκουμπραίων, τῶν Σαντάδων,
καὶ τοιούτων τσαρουχάδων;

Φ. — Τὴν κακὴ ψυχρή σου μέρα
καὶ γιὰ κύττα τώρα πέρα
σὲ φοράδα καβδαλῶση
τὸν Πρωθυπουργὸ τοῦ Ἀρη.

Τοῦ Θεοτόκη σφρίγος,
ὅπου σὲ πιάγει ρίγος.

Τάλογο, τάλογο... μιὰ φοράδα
νὰ τρέξω κάτω στὴν πεδιάδα
νὰ δῶ μεγάλη Στρατοῦ γυμνάσια
καὶ νὰ προτάξω τὰ στήθη λάσινα.

Τάλογο, τάλογο ν' ἀνέβω γαῦρος,
πῶς πρὸς πῶλεμον μὲ φλέγει λαθρός,
ἂν κι' εἶμαι σήμερα συναχωμένος
καὶ μ' ἔχει σπάσει τὸ ψᾶ καὶ ψοῦ,
κι' ἐθισσά γρήγορος καὶ κουρασμένος
ἀπὸ τὴν κοῦρα τῆς Αἰδηψοῦ.

Ἀέρα πῆρα στὴν Αἰδηψὸ
καὶ τὸν κοπάνισα μὲς σ'τὸ γουδί...
τώρα τὸ ξίφος γυμνὸν ὕψω,
τώρα γυμνάσια, δουλειά, σπουδή.

Μπαρουτι γύρω μου μαχών βρωμῆ,
τρέχουν ντουρῆδες, τρέχουν καράδες...
τᾶλογο τᾶλογο φέρτε γιὰ μὰ
νὰ πάρω σβάρνα τῆς πεδιάδες.

Εἶπε καὶ ἔωσθη σπαθὶ κρυμμένο
κι' ἐμπρός του στάθηκε καμαρωμένο
ἄτι περήφανο καὶ θηλυκό,
φοράδ' ἀνήμερη, τὴν λέν Κοκῶ.

Κτυπᾷ τὰ πόδια της, σκάθει τὸ χῶμα,
τρώει τὸ σίδερο ποῦ χει' στὸ στόμα,
σειέται, λυγίζεται, χιλιμιντρίζει,
κι' ἐμπρός καὶ πίσω κλωτσᾷ κι' ἀφρίζει.

Θαρρεῖς πῶς ξέρει τὸ παλληκάρι,
ποῦ θὰ τοῦ σφίξῃ τὸ χαλινάρι,
καὶ κάνει τοῦτα καὶ κάνει τᾶλλα...
κρίμα ποῦ τὸχουν γι' ἀπλῆ καθβάλα.

Ὁ λουστὴς ἐστὴν Αἰδηψὸν θάλλει, ζωηρεύεται,
κι' ἀνεβαίνει ἐστὴν Κοκῶ κι' ὅλο κοκορεύεται,
κι' ἀπ' ὀπίσω του φωνάζει πλῆθος στρατιωτικό:
γεῖά σου, φτερωτὴ Κοκῶ,
γεῖά σου, ποῦ χεις ἀναβάτη
τὸν ἀβρὸ τὸν Στρατηλάτη.

Κι' ὅλος κόρδωμα καὶ χάρις
τῆς Κοκῶς ὁ καθβαλάρης
ἐφεδρείας προσκαλεῖ
καὶ ξιφῆρης ὁμιλεῖ.

Φέρτε μου μιὰ κολοκύθα νὰ τὴν κόψω πέρα πέρα
μὲ μιὰ δίκωπη μαχαίρα,
φέρετέ μου κι' ἓνα πράσσο
διαμπᾶξ νὰ τὸ περάσω.

Γιὰ τὸ μένος μου γιὰ μὰ μὴ κανέναν ξαφνισθῇ...
ὁ λουστὴς ἐστὴν Αἰδηψὸν σ' αἶμα θέλει νὰ λουστῇ.
Τόπο τόπο τοῦ Γεωργάκη
τὸ σπιροῦνι καὶ τὸ κράνος,
νὰ τὰ χρειασθῇ λιγάκι
καὶ τῆς Πόλις ὁ Σουλτάνος,
νὰ τὰ χρειασθῇ κι' ἐκεῖνος τῆς Αὐστρίας ὁ Βαρόνος,
κάθε ξένο Κονσολάτο, κάθε Βασιλέως θρόνος.

Εἰς ἀσκήσεων πεδία
μ' ἔρωτα, μωρὲς παιδιὰ,
σύρτε νὰ σπουδάσωμε.

Κι' εἵπειτα νὰ κλοφᾶμε
καὶ ἐστὴν Γκέισα νὰ πᾶμε
νὰ διασκεδάσωμε.

Φ. — Τὸν ἄκουσες, βρε Περικλῆ;

Τὸν ἄκουσα καὶ τρέμω,

κι' ἤξεις ἀφήξεις, Φασουλῆ, κι' οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ.

Φ. — Καὶ τώρα;

Π. —

Δέξου παρ' ἐμοῦ δὴ ὁ χαστουκιὰς προχειρῶς
καὶ τρέχ' ἀμέσως νὰ γενῇς ψευτοπολέμων ἥρως.

Μεγάλος θρόνος ἀντηγεῖ γὰ τὸν Σαντᾶ τὸν δυστυχῆ.

Μέσζ' στὸ μεσουράνημα τῆς δόξης του κι' ἐκεῖνος
νέος τροπαιοφόρος
παρέδωκε προῶρος
σ' ὅλους ἐμᾶς τὴν μνήμην του καὶ τὸ σεπτὸν τοῦ σκῆπτρου.

Τώρα ποῦ χρόνοι πλάκωσαν ἀδόξατοι καὶ στεῖροι
ἀδίκως τὸν ἐσκότωσαν κι' αὐτὸν τὸν κακομοῖρη,
ἀδίκως τώρα χάθηκε κι' ἄλλη σαποκοιλιά
κι' ὁ κόσμος τὸν πικρόκλαψε καὶ τοῦτον τὸν πσιλᾶ,
κι' ἓνα μονάχα τοῦμεινε νὰ διηγῆται κλέη
καὶ τὸν Σαντᾶ νὰ κλαίῃ.

Ἄς ἔχῃ γαίαν ἐλαφράν, εὐλογημέν' ἡ μνήμη
καὶ τοῦτου τοῦ φιλέλληνας, ποῦ τόσον ἐπεθύμει
νὰ ξαναφέρῃ σήμερα κι' ἐμᾶς τοὺς ἐπιγόνους
σὲ ξεχασμένους χρόνους.

Μὲ λιάρα' μπρός' στὸ μνήμα του μιὰ Δόξα παραστέκει
καὶ τὸν Σαντᾶ μοιρολογεῖ μὲ πόνου λυρισμούς,
ὅπουχε καὶ περίστροφα καὶ Μάνλιχερ τουφέκι,
γιατὶ κι' ἐκεῖνος ἤθελε τοὺς νέους ὀπλισμούς.

Εὐλογημέν' ἡ μνήμη του... γονατιστοὶ μπροστά του
τιμῆσετε τὴν λεβεντιά μὲς ληστρικῆς ἀνδρείας...
πάρτε τὴν φουστανέλα του, πάρτε καὶ τᾶρματά του,
κι' ἄς μείνουν γιὰ κειμήλια τῆς νέας ἱστορίας.

Κι' ἄς μάθουνε κι' οἱ μὴ λησταί, ποῦ ζοῦνε μὲ νηστεία,
πῶς βροῖκαν καὶ στοὺς κόρφους του πολλὰς χιλιάδες ἀνδρείας...
ὅπου δὲν θὰ τὰ κέρδιζε ποτέ χωρίς ληστεία,
καὶ θᾶνοιγε' στὸ γῆρας του καμμιὰ σπουδαία πάχη.

Πάει, σκοτώθηκε κι' αὐτός,
γιατ' ἦταν σὰν κι' ἐμᾶς θνητός,
καὶ τώρα μὲ συντρόφους του φιλελληνικωτάτους
ἐτάφη μὲς στὸ ληστρικὸν τὸ Πάνθεον τοῦ κράτους.

Καὶ λέει κάθε κουδαντᾶς
καὶ κάθε πατριώτης:
ἐνθάδε καίται κι' ὁ Σαντᾶς,
κατὰ κλέφτης πρώτης.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἀσκήσις Σκοπευτικῆ Γεωργίου τοῦ Δροσίνη,
ὅπου πρέπει φυλακτὸ νὰ τὴν ἔχ' ἡ Ρωμιοσύνη.

Κίμων ὁ Μιχαηλίδης τῶν γνωστῶν Παναθηναίων
γλαφυρῶν διηγημάτων ἐβγαλ' ἓνα τόμον νέον.